

Monitorul Bucovinei

Apare de doue ori pe săptămână.

Taxa de abonament:
Pe un an 24 cor.
Pe una lună 2 cor.
Numărul singular 20 bani.

REDAȚIA:
Biroul presei guvernului Bucovinei.

Responsabil pentru redacție:
Șeful biroului presei.

Insertiuni:
Spațiul unui șir petit
80 bani.

Telegrama trimisă M. S. Regelui Ferdinand.

Bucovina, fericită că anul nou a găsit-o unită cu toate țările surori sub oblăduirea înțeleaptă a Majestății Voastre, speră că în curând va fi unul dintre cele mai alese colțuri de viață superioară culturală și politică în cuprinsul României Mari. Mulțumitoare Regelui iubit, care prin decretarea Unirei Basarabiei, Bucovinei și Ardealului și a celorlalte ținuturi românești, și a unor largi reforme, a inaugurat opera de refacere a neamului întreg, ea prezintă Majestății Voastre și întregii Familii Regale omagiile sale de adâncă venerațiune, dragoste și supunere.

Cu cel mai profund respect - aducem de anul nou Majestății Voastre și întregii Familii Regale urări de fericire și viață îndelungată.

Sântem, Sire ai Majestății Voastre prea plecați și prea supuși servitori.

Iancu Flondor, Iancu Nistor.

Răspunsul Majestății Sale Regelui:

Cu inima recunoscătoare pentru călduroasele urări ce-mi adresați din partea Bucovinei răspund cu urarea la mulți ani, mulțumind bunului Dumnezeu că ne-a îngăduit să punem temelii României Mari, nădăjduind din suflet că în anul care începe vom pași mereu înainte la muncă pacinică, dezvoltare și întărire a frumoasei baze ce s'a pus și având toți un singur gând: binele patriei.

Ferdinand.

Congresul general al Bucovinei.

Desbaterile ședinței din 15/28 Noemvrie 1918.

(Urmare.)

S'a anunțat la cuvânt dl. Dr. Jancu Nistor.

Dl. Dr. Jancu Nistor. În momentul acesta sărbătoresc gândul nostru se poartă cu o mie de ani în urmă și ne aduce la obârșia idealului nostru pentru unirea tuturor Românilor. Dar istoria ne învață, că ideea aceasta, că visul acesta, n'a putut să fie împlinit, pentru că țara noastră, locuită de noi, dintre Tisa și Nistru a fost sfâșiată de bărbari nelegiuiți. Și așa în toată istoria aceasta a fost lupta pentru unitate, pentru ideea unității, o luptă între noi și vrăjmașii noștri, cari au vrut să ne împărțească. Ași inzista prea mult asupra acestui calvar al neamului nostru, pe care l'am suferit, dacă aș voi să amintesc toată istoria noastră. Știm, că o parte mare a țării românești a fost cucerită de Unguri, iar o altă parte a avut să îndure stăpânire turcească, acest pământ sfânt al Moldovei a fost sfâșiat din toate părțile, pierzând Bucovina noastră și apoi mai târziu Basarabia. În timpul acesta nădejdiile noastre n'au scăzut. Toate vijeliile, toate umilințele noastre n'au putut să smulgă ideea sfântă a unirii, pe cari bătrânii o trasmiteau urmașilor. Astfel ideea unirii a venit până în zilele noastre. Pecând câteva dinastii credeau că pot împărți pogoarele, neamul nostru n'a pierdut nădejdea în acel vis, pentru care ne-am adunat aici ca să-l vedem împlinit, pe care însă moșii noștri l-au urmărit fără îndeplinire. Acesta este momentul mare, de care noi poate nici nu suntem vrednici. Visul acesta s'a împlinit prin cele mai mari jertfe, ca și cum Dumnezeu a vrut să ne puie la încercare. Și după aceste jertfe mari, am înviat ca din mormânt. Astăzi venind la civilizația noastră, suntem mândri cu desrobirea noastră, pentru că ea n'a venit din afară, ci la această desrobire a contribuit România liberă. Și de fapt s'a întâmplat așa. Alături de nobilii Aliați (aplauze lungi), alături de aceste puteri ale lumii civilizate, cari doreau libertatea popoarelor, România și-a tras sabia ca să lupte pentru ideea aceasta. Astfel România a intrat în război alături de puterile mondiale, astfel România a intrat în istoria lumii. Spada României a oprit năvălirea dușmanilor la Verdun; România a căutat să menție încercarea Salonului, de unde ne-a venit mântuirea noastră.

- În momentul acesta de bucurie mare este necesar, ca să ne aducem aminte de trecutul nostru, al Bucovinei, trebuie să o facem nu pentru a ne pune bucuria de astăzi

în comparare cu suferințele noastre trecute, ci să ne aducem aminte de toți aceia cari au contribuit prin fapte și vorbe la înlăptuirea acestui ideal.

E bine cunoscut faptul, cum a fost răpită Bucovina. După cum știm, în acele timpuri Austriicii răpiau o parte după alta. Astfel au răpit o parte din Polonia și ea a fost alipită de ei. Când Turcii suferiră mai multe înfrângeri din partea Rușilor, atunci Austria a făcut propunerea să mijlocească o pace între Ruși și Turci. Noi știm că Austriicii au ocupat Oltenia, dar ea totuși a rămas în hotarele ei vechi. Cu toate acestea diplomația austriacă credea că ar face un defect dacă n'ar lua nemic, și atunci au îndreptat privirile asupra Bucovinei, cea mai scumpă și mai frumoasă parte din Moldova.

Ar fi de prisos să mai insist asupra lucrului acestuia. Țara aceasta între Prut și Nistru a fost românească, a fost totdeauna pământ din pământul lui Ștefan cel Mare. Aici erau cetățile Hotinului și ale Cernăuților, aici era voevodatul Sepenicului. Aceste cetăți le-a creat Ștefan cel Mare pentru apărarea ortodoxismului în contra Polonilor. Apoi vine mai la vale Voievodatul dela Baia. Aceste două Voievodate s'au unit și au format marele Voievodat dela Suceava. Prin unire s'a format acea Moldovă, pe cari Mușatinii au știut să o lărgească dela Nistru până la mare. Aici a fost leagănul Românilor, aici a pulzat toată viața neamului nostru. Dovezile aceste sunt atât de bine cunoscute, încât n'ar trebui repetate. E destul dacă amintesc numai de spiritul artistic dela mănăstirile dela Putna, Voroneț, Humor, până spre hotarele Poloniei, schitul dela Vășcăuți. Țara aceasta a fost un punct de atragere pentru Austrieci și când a pierdut Austria Oltenia, atunci a căutat o recompensă în Bucovina.

La 1773 a fost trimis generalul Enzenberg în părțile de nord ale țării ca să vadă, ce țară e aici, și ce ar zice populațiunea în cazul încorporării. El raportează că populațiunea ține mult la ei, însă boerimea și clerul se va împotrivi. La 1774 Turcii erau bătuti și atunci Austriicii mituind diplomația turcească prin bani, prin tabachere, prin orare, au știut să ceară sub pretext de o cale de comunicație între Galiția și Ungaria o fâșie din pământul Moldovei. Ea a trimis la Constantinopol oameni cu hărți false, cari să arete că pământul cerut nu e mare. Cu bani și alte daruri au făcut pe Turci să creadă. La răpirea aceasta a Moldovei de sus boerii voiau să se împotrivescă, aceasta Moldovă de sus care ne era cel mai scump odor, dar ce putea să facă oamenii aceștia? Astfel s'a întâmplat, că la sfârșitul lui August 1774 armata austriacă intră în Bucovina, cuprinse ținutul Cernăuțului, noauă sale din ținutul Hotinului și cea mai mare parte din ținutul Sucevii. Atunci boerii au spus că dreptul istoric cere, să se lese măcar Suceava la Moldova, dar generalul a răspuns că sabia nu cunoaște drepturi istorice. Astfel aceste părți s'au încorporat Austriei. Această parte răpită a fost numită cu numele de Bucovina. Dar să nu credeți că nu era în țara aceea o conștiință. S'a împotrivit clerul, între cari acel popă Andrei din Uidești, care în ziua jurământului a trecut dincolo de hotar. O mulțime de oameni au părăsit țara, tot ce avea conștiință românească a părăsit țara. Pe când mitropolitul Dosoftei se împotriva acestei răpiri, Austriicii au pus un Sârb Blahovici ca să-l spioneze, care era și destinat

pentru postul de mitropolit. O mare parte din intelectualii noștri au hotărât să nu părăsască țara, alții cum Meletie părăsese hotarele Bucovinei și trec în Moldova. Pe când oamenii cei aleși nu puteau trăi aici, trebuiau să treacă în Moldova, aici veneau episcopi sârbi ca să desnaționalizeze țara. Deci în felul acesta s'a manifestat rezistența împotriva dușmanului, pentru că n'a fost posibil să se opue cu forța.

Când la 1848 s'a schimbat planul școalelor, mulți învățători au părăsit țara și au trecut în Moldova. În privința aceasta eram o țară de martiri. Noi trebuim să părăsim țara pecând străinii ne veneau în țară. Acelaș lucru s'a întâmplat și mai târziu. Orice încercare de a se manifesta național a fost înădușită. Atât lupta pentru fondul religionar, cât și lupta care a purtat-o o generație întreagă pentru conchemarea congresului bisericesc, care pe hârtie era admis, cât și lupta pentru împreunarea Bucovinei cu Transilvania au fost zădărnice. Din banii fondului religionar se creiau școli, ca să fie pentru creșterea generației române. Sub pretext că nu sunt cărți și profesori români destul, s'au pus profesori străini. Aceste provizorate au rămas până astăzi. Pe când profesorii noștri trebuiau să părăsască țara, alții străini veniau aici și căutau să ne înstrăineze. Acelaș lucru era și cu elevii. Fiind că în școale limba de propunere era numai nemțască, ei nu puteau să urmeze cursurile, ci trebuiau să meargă în Ardeal, unde să-și termine liceul în acele școale, care și ele erau susținute pe spesele poporului român. Băgați bine de samă, că cei mai aleși fii ai noștri ca Marian, Porumbescu, au îndurat cele mai multe suferinți. Aceasta este o dovadă că în țara aceasta nu era loc pentru orice manifestare românească (strigăte din public: așa este). Administrația a fost străină, noi am fost persecutați pe terenul economic. Moșiile fondului erau întrebuințate pentru colonii maghiare și polone. iară oamenii noștri căpătau niște râpe unde nu creștea nimic. Ce să mai zic de alte lucruri, când țărâtimea care a dat țării acesteia civilizație veche, care a lăzuit pământurile, când acea țărâtime care a muncit și luptat, când această țărâtime, a ajuns că nu i s'a dat nici o mână de ajutor, pentru că în Bucovina se lua o mulțime de dobândă dela ea, în împrejurările aceste situația era grea, însă cu atât mai mare era rezistența noastră, n'am desperat nici odată. Toți scriitorii noștri au păstrat credința în noi că va veni ceasul.

Când a izbucnit războiul acesta, numai puțin de trei sute de intelectuali și-au dat samă că nu pot lupta sub acest steag și au părăsit țara. Unii au intrat în armata română, unii au lucrat altfel pentru poporul român. A fost cea mai frumoasă dovadă de abnegație, când au venit prizonierii din Rusia. Acești prizonieri toți au intrat în armata română. Tocmai aceasta a fost cea mai frumoasă dovadă de hotărârea mare a unui neam.

Ajung la datele statistice cari spun că noi n'am fi atât de numeroși în această țară, dar aceste date statistice au fost false. S'au făcut date statistice la 1790, la 1870, 1881 și s'a constatat, că limba de conversație e cea străină. Cu astfel, de mijloace administrative s'a creat o stare de spirit, ca și când noi am fi aci în minoritate. Lucrul acesta nu se poate susține, noi n'am venit de nicăieri, noi suntem autohtonii acestei țării, noi

suntem băştinaşii, noi suntem aceia cari au crescut aici. Acei cari au venit din alte părți, au căutat să rădice arma în potriua noastră. Noi suntem poporul Bucovinei. În acest pământ am crescut precum au crescut brazii din pădure și în pământul acesta dorim să murim ca fiii acestei Bucovini. În plină conștiință cu dreptul nostru național și cu cultura noastră națională hotărâm unirea cu patria mamă (aplauze îndelungate și strigăte de să trăiască) dorim să ne unim cu patria mamă, însă am fi fii netrebnici ai neamului, când am trece cu moșia știrbită (strigăte: așa este și aplauze îndelungate. Oratorul este felicitat din toate părțile).

Dl. Președinte Dr. Iancu Flondor:

Acord cuvântul d-lui Dr. Vasile Bodnarescu.

Dl. Dr. Vasile Bodnarescu:

Fac propunerea să se încheie discuția, fiindcă cred, că nu există suflare românească care să nu fie conștientă cu această moțiune.

Dl. Președinte Iancu Flondor. (aduce la votare propunerea d-lui Dr. Vasile Bodnarescu, ca să se încheie discuția, care este primită unanim). În numele Polonilor va da o declarație dl. Dr. Stanislaus Kwiatkowski.

Dl. Dr. Stanislaus Kwiatkowski: (apare pe tribună și este întâmpinat cu aplauze îndelungate și cu strigăte de: vivat Polonia. D-lui dă cetire unei declarații în limba polonă, care este adese întreruptă de aplauze). Oratorul este felicitat din toate părțile).

Dl. Președinte Iancu Flondor:

Onorat Congres! Deoarece mulți dintre D-voastră nu pot bine limba polonă, se va ceti traducerea acestei declarații în limba română. Rog pe dl. secretar să cetească această traducere, deoarece fiecare cuvânt este important.

Dl. Dr. Radu Sbierea: (cetește următoarea declarație a Polonilor) Poporul polon, împlinind misiunea sa istorică întru apărarea creștinismului și a culturii în Europa răsăriteană, a acoperit prin câteva secole cu morminte dese ale ostașilor săi țările situate în sudul Nistrului, în cari țări a fost poporul român stăpân străvechiu. Noi, Polonii locuitori de azi în Bucovina, legitimăm dreptul nostru străvechiu de a trăi în țara aceasta udată cu sângele și presărată cu osemintele cavalerilor poloni, la care s'au adăus morminte nouă ale vitejilor legionari din zilele sângeroase ale războiului prezent. În baza acestor drepturi am trăit aici cei 150 ani în urmă ca un liniștit element de cultură în înțelegere și toleranță în mijlocul poporului român, care deși suferind greu sub stăpânire străină îndelungată, a arătat inimă pentru vecinul popor polon, când martirii libertății noastre au căutat peste Niștru scut de călăi și temniceri. În amintirea neștearsă a poporului Polon trăiește anul 1863, când acest cavaleresc popor român a deschis curțile și casele sale primitoare revoluționarilor poloni emigrați, cari au sângerat pentru libertatea poporului lor.

Noi, Polonii bucovineni, paza la răsărit a poporului polon, care în momentul acesta își făurește în purpura sa ruptă în trei părți, unirea stăpânirii țărilor polone dela Marea baltică până la Nistru, salutăm călduros ziua sfântă a renașterii României unite.

Recunoaștem pe deplin drepturile băştinașe ale poporului român asupra țărilor din sudul Nistrului, în general, și în special asupra Bucovinei.

Polonii bucovineni, cari aici în țară au dat dovadă de trăinicia lor națională, în momentul acesta istoric al unirii Bucovinei cu glorioasa țară mamă, dau expresie încrederii lor nestrămutate, că poporul român, ținând samă, de declarațiile exprese ale guvernului actual va acorda minorității polone libertatea credinței catolice, libera întrebuintare a limbei polone în biserică și școală, liberă așezare și exercitare a profesiunilor, în sfârșit o amăsurată participare constituțională în administrația țării. (aplauze).

Dl. președinte Iancu Flondor:

Onorat Congres, va da o declarație reprezentantul Consiliului Național german, dl. profesor Lebouton.

Dl. profesor Lebouton: (este primit cu aplauze îndelungate și citește în limba germană următoarea declarație):

Hoher Kongres! Die deutsche Nationalversammlung vom 26. November 1918 hat mich ermächtigt und beauftragt, namens des deutschen Volkes der Bukovina bei diesem festlichen Anlasse folgende Erklärung abzugeben: Unter der Voraussetzung der Vereinigung Siebenbürgens und des Banates mit Rumänien und im vollen Vertrauen auf das von der provisorischen Regierung dieses Landes in der Plenarsitzung des rumänischen Nationalrates am 13. November 1918 einstimmig angenommene Regierungsprogramm, welches den kulturellen Bedürfnissen der im Lande wohnenden nicht rumänischen Volksstämme Rechnung zu tragen und nach den Grundsätzen des Rechtes und der Gerechtigkeit zu entscheiden verspricht, erklärt sich der deutsche Volksrat namens des deutschen Volkes für den Anschluß der Bukovina an das Königreich Rumänien (aplauze îndelungate).

Dl. președinte Iancu Flondor:

Onorat Congres! Fiind discuția închisă, aduc la votare moțiunea repet încă odată hotărârea: În numele suverinității naționale.... (citește moțiunea până la sfârșit. Din public aplauze îndelungate, curi se repetă incontinuu). Constat că s'a primit cu unanimitate.

Este anunțat la cuvânt dl. Dr. Deleu. (După o pauză.) Nefiind d-lui de față, trecem la sfârșitul ordinei de zi.

Onorat Congres, când va avea odată istoriograful ca să cerceteze nexul causal al istoricului act săvârșit azi în sala aceasta, el fără îndoială se va opri la hotărârea Consiliului de Coroană a României de a intra în lupta cea gigantică alături de puterile Ententei. El va constata, că această hotărâre decizivă era strâns legată de persoana Regelui Ferdinand I, care a știut să-și împlinească misiunea sa istorică. Cronicarul nu va putea urma mai departe firul cauzalității, căci la întrebarea, de ce a domnit pe vremea cea mai critică a istoriei neamului nostru tocmai Regele Ferdinand I al României, el nu va afla alt răspuns decât „Provedența“.

Iară noi, confirmorarii Regelui cari împreună cu el am suferit și ne-am bucurat, avem impresia nemijlocită a tuturor întâmplărilor. Noi nu vom uita până la ultima suflare jertfele cele fără asemănare cari le-a adus Regele ca ființă omenească pentru înfăptuirea idealului nostru național. Știm bine, că numai Lui avem să-i mulțumim, dacă rezelul mondial ne-a adus România Mare, care de altfel rămânea pururea numai un ideal național nerealizabil. Deci să îndreptăm sufletele noastre către El și să-i jurăm

vecinică nestrămutată credință. Majestatea Sa, iubitul și adoratul și marele nostru rege Ferdinand I să trăiască (corul Armoniei întonează imnul regal. Ovațiuni nesfârșite la adresa Regelui și aplauze îndelungate).

Înainte de sfârșitul ordinii de zi s'a anunțat la cuvânt reprezentantul Basarabenilor, dl. Pan Halippa.

Dl. Pan Halippa:

Onorat Congres! Am venit la sărbătoarea D-Voastră măreață ca reprezentant al acelei adunări din Basarabia, care se numește Sfatul Țării, care cel dintâi a rupt lanțul robiei (aplauze îndelungate). Frați bucovineni, atunci în momentul acela, când descătușam poporul nostru românesc din Basarabia, frații D-Voastră, pribegii bucovineni ne-au fost cel mai dintâi ajutor (strigăte de: să trăiască). Ei și cu frații transilvăneni (strigăte: să trăiască și aplauze) ne-au arătat calea pe care trebuie să trecem și am trecut (strigăte de: să trăiască și aplauze).

Aici ați înfăptuit o unire necondiționată. Noi eram în altă situație, după cum a spus dl. Președinte, eram în cea mai grea iarnă și noi am fost cei dintâi, cari am ieșit din iarna grea a autocratizmului rusesc și, plâpânzi cum eram, trebuia să ne unim cu România, unde domnia încă spiritul trecutului și atunci am zis: Suntem Români, vrem să ne unim cu România, dar drepturile câștigate prin revoluție, unde am suferit, acele drepturi câștigate prin revoluție trebuie să le apărăm (aplauze îndelungate). D-Voastră Bucovineni, sunteți, dacă îmi dați voje asămănarea de mai înainte, D-Voastră sunteți în primăvara vieții, în primăvara românizmului în aceste plaiuri, D-Voastră ați avut democrație puternică, ați găsit o Românie care este pornită pe calea democrației (aplauze îndelungate). Noi am avut o Românie cu umbrele trecutului, de aceea D-Voastră nu puneți o condiție, pentru că în România de mâine nu va domni lucrul trecutului, ci va domni democrația (aplauze îndelungate).

Și frați bucovineni, să adunăm florile neamului nostru, că mâine vom avea pe frații noștri transilvăneni, un trandafir al neamului nostru. Și atunci, fraților, nu ne mai trebuie nici o condițiune, pentru că democrația Basarabiei, Bucovinei și Ardealului va aduce viață statului român pe calea care să asigure un viitor strălucit acestei țări. Ne măndrim, că ne-ați dat posibilitatea să luăm parte la marea D-Voastră sărbătoare și acesta este un îndemn să mergem și la sărbătoarea Ardealului (aplauze îndelungate).

Dl. Președinte Iancu Flondor:

Dau cuvântul d-lui Pelivan din Basarabia.

Dl. Pelivan: Onorată adunare, dl. președinte a binevoit să ne salute cu vorba strămoșască: Bine ați venit. Vă răspundem cu altă vorbă strămoșască: Bine v'am găsit. Aceste cuvinte au un înțeles obicinuit în viața de toate zilele. Aceste cuvinte au înțeles deosebit în aceste împrejurări. De 150 ani n'ați venit D-Voastră la noi, 150 ani nu v'am găsit pe D-Voastră. În această vreme n'am putut să ne spunem toată durerea, căci eram sub jug străin (aprobări din public).

În numele Consiliului Directorilor din Basarabia vin să vă transmit toată dragostea frățească, care îi însuflețește pe ei, să vă transmit toată recunoștința pentru

frații refugiați în Basarabia, cari au îndurat pribegia, zic dragostea frățească, fiind că toți Românii suntem frați. Noi Basarabeni și Bucovinenii suntem frați de două ori, de atât ca cu 150 ani în urmă am format acelaș stat al Moldovei sub Stefan cel Mare, de atât, că și D-Voastră și noi am fost ruși din acelaș trup al Moldovei, și D-Voastră și noi am îndurat toate prigonirile stăpânitorilor străini (aprobări din public: așa este)

Frați Bucovineni! Noi am gemut sub căleșul muscălesc mai bine de o sută de ani. Când s'a rupt Basarabia din sânul, din brațele Moldovei, străbunii noștri au fost apucați de o mare groază. Deși trebuia să plătim dajde, totuș Turcul era mai nobil decât Moscalul, căci Turcul nu se amesteca în administrație, în biserica țării. Nu voia să puie căluș la graiul nostru sfânt românesc. Această groază era îndreptățită, pentru că atunci când am trecut dela Moldova la Rusia, Rusul n'a cruțat nici un mijloc, pentru a ne desnaționaliza. Și mai întâi a căutat să ne izgonească scumpul nostru odor, limba noastră moldovenească, din toate ramurile țării, din școală, din judecătorie, din administrație, la urma urmei din sfânta biserică, căci Mitropolitul Pavel la 1873 a închis postul a trei sute cincizăci de biserici din Basarabia, pentru că nu se găseau preoți, ca să facă slujba în limba slavonească. Acesta a fost unul din mijloace, dar au fost mijloace și mai crude. Fiind că boierii moldoveni n'au putut să rămâie sub stăpânirea muscălescă, noi Basarabeni am rămas fără cârmuire adevărată, fără conducători moldoveni. Moșiile lor s'au vândut, averile boierilor au trecut pe mână străină. O parte din moși cari s'au vândut au fost colonizate cu străini aduși din Polonia și alte părți ale oceanului muscălesc. A venit o vreme, când nime nu mai credea, că se poate să învie națiunea românească din Basarabia. Nu se auziau în casele românești graiul românesc. Deși se credea că suntem pierduți, a venit timpul revoluției dela 1905, când toate neamurile din Rusia au cerut drepturile lor naționale. Împreună cu ei și noi moldoveni ne-am trezit la o viață națională și cel dintâi la 1906 a apărut o gazetă care se numea „Basarabia“. S'a început mișcarea noastră românească în toată Basarabia. Toți care spuneau că sunt Români erau întemnițați și duși în Sibirea. Însă ideea n'a putut fi închisă în temniță (aprobare generală din public). Orice a intrat în sufletul românesc n'a putut să moară. Când a venit ceasul dela marele Martie 1917, acel ceas ne-a găsit organizați și gata de luptă.

D-Voastră știți că desorganizarea s'a început la toate fronturile rusești. Cu toate că erau proclamații de acel principiu mare de sine ocârmuire a popoarelor, dușmanii noștri nu voiau să întrebuinteze și pentru noi aceleași drepturi. A trebuit ca noi în Octomvre anul trecut să proclamăm sus și tare autonomia Basarabiei. Și D-Voastră ați fost mai fericiți. Noi am trebuit să trecem prin mai multe valuri, a trebuit să proclamăm republica federativă, apoi republica românească, apoi la 27 Martie a. c. am fost în stare să proclamăm unirea Basarabiei cu România. La 27 Martie am făcut primul pas pentru realizarea visului tuturor Românilor. D-Voastră puneți al doilea pas pentru realizarea visului tuturor Românilor. Cinstele acelora, cari au condus așa de frumos această mișcare în Bucovina (aprobare generală și aplauze).

Mâine să dea D-zeu să fim martorii celui din urmă act al unității naționale, unirea Transilvaniei cu pământul României mari, o turmă și un singur păstor. (Aplauze îndelungate și repetate).

(Va urma.)